

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1592/2023
22.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Куљак, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране – Војна пошта ... Прокупље, чији је заступник Војно правобраништво – Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4454/2022 од 18.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 4454/2022 од 18.10.2022. године у ставу другом и трећем изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Прокупљу П1 121/2021 од 21.04.2022. године у делу става другог изреке којим је тужиоцу на име накнаде материјалне штете досуђен износ од 14.123,21 динар и у ставу другом изреке .

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу исплати трошкове поступка по ревизији у износу од 30.324,65 динара у року од 8 дана од пријема писменог отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 121/2021 од 21.04.2022. године, усвојен је, као основан, прецизирани тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 15.253,63 динара (став први изреке). Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 59.973,00 динара (став други изреке).

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4454/2022 од 18.10.2022. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке за износ од 1.130,42 динара на име материјалне штете за куповину лекова (став први изреке). Преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му исплати на име накнаде материјалне штете износ од 14.123,21 динар на име трошкова превоза ради лечења (став други изреке). Одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију из свих законских разлога.

Испитујући побијану одлуку из става другог и трећег изреке у границама одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23 - др.закон) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2). ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ревизијом тужиоца се не указује на неку другу битну повреду прописану одредбом члана 407. став 1. тачка 2. и 3. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је ... у Касарни „...“ у Тужилац је дана 31.05.2018. године задобио повреду на раду, која је у време настанка према степену оштећења здравља, представљала тешку телесну повреду. Због потребе лечења (терапије, прегледа и контроле) тужилац је у периоду од 23.08. до 12.12.2018. године долазио својим возилом и градским превозом, а ради прегледа, наставка лечења и рехабилитације до амбуланте физикалне терапије у периоду од 12.02. до 03.06.2019. године. Висина спорног потраживања утврђена је налазом вештака економско-финансијске струке, а тужилац је свој захтев поставио према обрачуну из налаза (на име трошкова одласка на физикалну терапију према приложеним рачунима за куповину горива у износу од 5.923,21 динар и на име трошкова одласка на физикалну терапију према приложеним дневним картама у износу од 8.200,00 динара, те на име накнаде штете по основу приложених рачуна за куповину лекова у износу од 1.130,42 динара), све у укупном износу 15.253,63 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да тужиоцу по наведеном основу припада право на накнаду трошкова превоза ради лечења, да је тужена у обавези да надокнади тражене трошкове као последице настале повреде на раду због лечења за време боловања, па је тужбени захтев тужиоца у целости усвојен.

Овакав закључак првостепеног суда другостепени суд није прихватио као правилан, јер је сматрао да је донет уз погрешну примену материјалног права. Другостепени суд је на основу одредбе члана 104, 105. и члана 109. Закона о здравственом осигурању нашао да захтев тужиоца за накнаду трошкова превоза није основан. Ово с тога што сматра да је тужилац своје право на тражене трошкове могао да оствари пред надлежним Фондом на начин и у поступку који је прописан Законом. Стога је другостепени суд у том делу преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев тужиоца одбио.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је преиначењем првостепене пресуде погрешно применио материјално право, а тужилац на то основано у ревизији указује.

Одредбом члана 104. Закона о здравственом осигурању („Службени гласник Републике Србије“ 107/2005 ... 123/2014) прописано је да накнада трошкова превоза припада осигураном лицу када је од изабраног лекара, здравствене установе или

надлежне лекарске комисије упућен или позван у друго место ван подручја матичне филијале у вези са остваривањем здравствене заштите или ради оцене привремене спречености за рад.

Одредбом члана 164. Закона о раду прописано је да ако запослени претрпи повреду на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да надокнади штету у складу са законом и општим актом.

Према члану 22. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, под повредом на раду сматра се повреда која се догоди у просторној, временској и узрочној повезаности са обављањем посла по основу кога је осигуран, проузрокована непосредним краткотрајним, механичким, физичким или хемијским дејством, наглим променама положаја тела, изненадним оптерећењем тела или другим променама физиолошког стања организма.

Тужилац је, како правилно налази Апелациони суд, претрпео повреду на раду дана 31.05.2018. године у смислу цитираног члана 22. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, јер је у просторној, временској и узрочној повезаности са обављањем радних задатака тужиоца, те је тужена сходно члану 164. Закона о раду у обавези да надокнади штету коју је тужилац претрпео због те повреде.

Тужилац је претрпео штету у виду трошкова превоза које је имао да би се рехабилитовао у амбуланти физикалне терапије до које је стизао јавним превозом или сопственим возилом. Како по прописима о здравственом осигурању, осигураник има право на накнаду трошкова превоза када је од изабраног лекара, здравствене установе или надлежне лекарске комисије упућен или позван у друго место ван подручја матичне филијале у вези са остваривањем здравствене заштите, а тужилац је здравствену заштиту остваривао у месту пребивалишта, то му од туженог као одговорног лица припада право на накнаду штете за трошкове лечења у смислу одредбе члана 193. став 2. Закона о облигационим односима.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке, донео применом одредбе члана 416. став 1. Закона парничном поступку.

Одлуку о трошковима ревизијског поступка у ставу другом изреке, Врховни суд је донео на основу одредбе члана 153. став 1, 154. и 165. став 2. Закона парничном поступку. Тужиоцу су признати трошкови на име ангажовања пуномоћника адвоката за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара применом важеће Адвокатске тарифе и трошкови судских такси на ревизију у износу од 4.929,86 динара и на одлуку по ревизији 7.394,79 динара применом Таксене тарифе из Закона о судским таксама.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**